

Ejder / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Ejder / dedektif hikaye EJDER

Yüzümü kesen rüzgar, uykusuzluğumun izlerini silmekle yetinmiyor önümde duran ölü kadının kırmızı etekliğini de muzipçe havalandırıyordu. Muzipliği mi kaldı ulan bu işin, kadın ölmüş sen hala manzara peşindesin diyecek oldum ama rüzgarın kötülükten habersiz saf dünyasını kirletmemek için sustum. Gerçi o benim dünyamı bu hazin görüntü ile rahatsız etmeyi bilmişti üstelik aynı zaman bir hatırayı da estirmişti zihnime.

“Biliyor musun Herkül, bir kadına en çok hangi renk yakışır?”

“Hangi renk komiserim?” demiştim merak ve hafif bir şaşkınlıkla. Şaşırmıştım çünkü komiserim sık sık kadınlardan konuşan biri değildi. Hatta kaybettiği karısının dışında bir kadın tanımadığını düşündürecek kadar alakasız görünürdü onlardan.

“Kırmızı,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. Bir kaç yudum içtik rakılarımızdan.

Sonra devam etti. “Ben küçükken Rum bir komşumuz vardı. Hali vakti yerindeydi. Bize sık sık meyve getirirdi. O zamanlar meyve bulmak zor ha! Hadi buldun diyelim, verir misin komşuna? O verirdi. Hem annem her seferinde mahcup mahcup ne zahmet ettiğinden dem vurunca, o çok alınır, duymayayım bir daha agapi mou, derdi. Yavrum aşkım gibi bir söz işte. Annemi kendi kızı gibi severdi bence. Çocuğu falan var mıydı bilmiyorum. Belki vardı da hatırımda kalmamış.”

Sonra yine sustu. Hep eskilerden bir şey anlatırken yaptığı gibi uzaklara baktı. Bana anlattığını unutmuş da kendi kendine o günleri hatırlatmak ister gibi devam etti.

“Babamın kazandığı üç beş kuruş yetmemeye başlamıştı kardeşim doğduktan sonra. Annem de ufacık bebekle beni Giagia’ya bırakıp ev temizlemeye gitmeye başlamıştı. Kurallı kadındı ama çok da şefkatliydi. Koyduğu kurallara uymazsak önce kendi kendine anlamadığımız dilde bağırır çağırır sonra da birimiz ağlamaklı olunca hemen bize sarılır, aman be boş ver gitsin agapi mou, senden önemli mi ki, derdi. Uzun zaman geçirdim o evde. Çok hatıram var onunla. Ama en çok aklımda kalan kırmızıları olmuş. Mutlaka bir kırmızı etek giyerdi. Eteği giymediği günlerde de morali bozuk olurdu. Eteği giymediğinden mi üzgün, yoksa üzgün olduğundan mı eteği giymeyi düşünememiş ayırt edemezdim. Bir gün sormuştum ona neden hep kırmızı giydiğini. Çok gülmüştü önce. Sonra bir garip hikaye anlatmıştı ki hala şaşarım o yaşta çocuğa niye dökmüştü bu derdi. Belki anlamayacağımı bildiğinden anlatmış, belki de anlayayım diye anlatmıştı. Benim o zamanlarki yaşımdayken aşka düşmüş. Kalbi pır pır yıllarca el ele olmuş o adamla. Yan yana otururlarmış. Hem arkadaş hem de yavuklularmış. Onunla serpilip büyümüş, kalbindeki ateşle şekillendirmiş yıllarını. Bir gün savaşa gitmiş adam. Herkes dönmüş o dönmemiş. Tanıdıklara, yakın-uzak demeden herkese sormuş bizimki sevdiğini. Öldü diyen olmamış ama nerededir söyleyen de yokmuş işin tuhafı. Haftalar aylara bağlanmış kadın öğrenememiş ne olduğunu. En sonunda bir gün yine adamın annesinin yoluna çıkıp ağlamış yalvarmış söylesinler ne olduğunu diye. Kadın da artık bıkmış olacak bu deli kızıdan, evlendi o deyivermiş. Askerde tutulduğu bir Türk kıızıyla evlenmiş savaş biter bitmez. Bizimki duyduklarını sindirebilmek için çok uğraşmış. Unutmaya çalışmış olmamış. Çıkmış bir gün kaçmış memleketinden. sevdiği adamın yaşadığı ülkeye gelmiş. Ne yapmış etmiş bulmuş onu. Hem de kendisini unutturan kadınla birlikte görmüş ilk sefer. Sonra izlemiş onları uzaktan. Adam tek kalıncaya kadar bekleyip onun yanına gitmiş. Adam bizimkini görünce hafif korkmuş. Belki içinden deli bu kadın demiştir. Kırmamış kızı. Konuşup anlatmış tüm gerçeği. Özür dilemiş hem de gözleri dolu dolu. Bizimki hiç konuşmamış. Gitmek için ayaklanınca da adam kolunu tutmuş bunun, gitme

demiş. Gitme, gitme kokkinos, demiş. Kırmızıllı demek kokkinos. Seni gördüm bu kırmızılar içinde ve anladım kalbimin yarısı da sende kalmıştır. Ne deli kadınmış ama bee!” dedi komiserim ve hatıralardan çıkıp benim varlığımı hatırladı. Bana bakarak devam etti sözlerine. “Hikayesi bitince de ekledi. O gün bugün ben kırmızıyı eksik etmem. Kadın dediğinin ya eteğinde ya tülbentinde ya dudak boyasında... Aman neresindeyse işte illaki olacak kırmızısı. Tadıdır kadının, tuzudur. Demiş Giagia.”

Kadehimi kaldırdım.

“O zaman onun şerefine,” dedim.

“Kokkinos’a içelim be kırmızıllı kadına,” dedi.

Bardaklarımız birbirine vurdu. Camın camla buluşma sesi... Şimdi rüzgarla kulağımda çınlayan o ses. Şimdi komiserim de burada olsa, bakışır mıydık? Bıyık altı gülerdi kesin. Gören olursa bu gülüşmemizi deli derdi bize. Kim anlayacak, kim bilecek ki kırmızıllığımızı .

“Kadının çantasında telefon yok amirim.”

Kısa boylu, hafif tıknaz olan polis yanımdaki amirine heyecanla bulduklarını anlatmaya başlamıştı. “Makyaj malzemeleri var, kimliği var, parası da duruyor ama telefonu bulamadık. Etrafa da baktım ama göremedim amirim.”

“Sen göremediysen kesin yoktur,” diye alaycı bir gülüşle lafa karıştı bir diğeri. Vücudunun fitliği anlaşılсын ister gibi omuzlarını gerdirten sonra eliyle yalancı bir göbek çizdi kendine ve küçümser gülüşüyle ekledi. “Sen eğilip köşe bucak bakamamışsındır, dur ben de bir bakayım.”

Ben bunun komiseri olacaktım ki... yanımda dikilen komiserin de hafiften sırtıttığını görünce girdim söze.

“Aramadığına şaştım doğrusu, geldiğimden beri eldivensiz ellerinizle her bir köşeye dokundunuz yanındakiyle. Ben de en önemli delil olan cinayet silahını ya da en azından ilk

bakılacak şey olan telefonu arıyorsunuzdur sanmıştım.” Şimdi alaycı gülüş sırası bendeydi. “Telefondan habersiz olduğuna göre silahı bulmuşsundur, doğru mu?”

Önce şaşkın şaşkın suratıma baktı ukala memur, ardından bana okkalı bir cevap yapıştırmaya hazırlandı ama o sırada amiri ile göz göze gelince hemen bu kararından vazgeçti. O hamlesinden vazgeçmiş olsa da benim onun yakasından düşmeye niyetim yoktu. Cesede doğru yaklaştım. Ölü kadın nefes alıyor olsa, o nefesle saçlarım uçuşacak kadar yakındım yüzüne. Onların olduğu tarafa hiç bakmıyor olsam da birbirlerine soran bakışlar attıklarını, uğraştığım memurun sinirle birkaç adım ileri sonra geri hareket edip durduğunu, telaşlı komiserin olay yerine adına uygun bir olay daha eklenmeden işi halledip gitme isteğini açıkça belli eden mahcup mimiklerini hissediyordum. Bir süre aynı pozisyonda kadının yüzüne baktım. Sonra hafifçe başımı yana eğip bakışlarımla bulunduğumuz alanın etrafında bir yay çizdim.

“Gel bakalım cengaver,” diye bağırdım.

Bizim kaslı hemen anladı kendisine seslendiğimi, istemeye istemeye yaklaştı.

“Eğil bakalım.”

Belli ki komiserine bakıyor. Bu deli herifi niye dinleyeyim diye geçiriyor içinden. Komiserse kıvranıyor çocuk benim lafımı dinlesin diye. Hay kalıbına tükürdüğüm! Daha kendi adamına sözü geçmiyor.

“Eğil dedim ulan!”

Bir kükreme gibi çıktı sesim. Bunun gibilere de böylesi lazım olacak ki daha son harfi söyleyemedi kafamla kafası bir hizaya geldi.

“Şöyle bir kadına bak, iyice suratını incele. Sonra etrafına bakın bakalım ne göreceksin.”

Uzun süren sessizlik sonrası, “E, keşfettin mi tuhaflığı?” dedim.

Bizimki belini tutuyor, az önceki artistliğinden eser kalmamış.

“Yok abi, ama belim koptu kalkalım mı?”

“Sporcu adamsın, hem şişman da değilsin, eğil biraz bir şey olmaz.”

Doğrudum ama ona elimle aynı pozisyonda kalmasını işaret ettim. Fark ettirmeden bizim tombul polise baktım. Beklediğim gibi keyifli değildi, hatta diğer şebeğin haline üzölmüş gibi onun olduğu tarafa bakmıyordu hiç.

“Kurban daha soğumamış bile, belli ki akşam işlenmiş cinayet. Kıyafetin zarıflığına ve gözlerindeki aşırı makyaja bakınca görüntüsüne fazla önem verdiği belli oluyor,” derken elimle kalk işareti yaptım artiste. “Peki söyle bakalım; özenle pudralanmış yüze, dumanlı olsun diye uzun uzun uğraşılmış göz makyajına, pembe pembe renklendirilmiş yanaklara bakınca o renksiz dudakta ne olması gerekirdi?”

Ben susuyorum o da susuyor. Eblek gibi bakıyor suratıma. İyiden iyiye kıl oldum bu herife.

Sonra tombul atladı söze. “Ruj olmalı, belki kırmızı. Çünkü hafif bir taşmış yanlara. Kırmızı etekle de uyumlu olurdu.”

Diğerleri gülüyorlar alttan.

“Yaşa be tombiş, nerede o ruj? Bu iki avanağın bir saattir etrafında dolandığı şu arabanın arka kapısında.”

Kafalar hep birden o yöne dönünce hafiften gülesim de geliyor ama ciddiyet etkili bir silah, bırakmıyorum elden.

“Hah işte orada boğuşmuşlar, yüzünü kapıya yaslamış. Dudak boyası oraya bulaşmış. İlk darbeyi o civarda almış olmalı.

Sonra buraya kadar sürünmüş. Eteği uçuşurken gördüm dizleri çamurluydu. Burada son darbeyi vurup ayrıldı. Kadın da darbeden sonra biraz can çekişti belli ki.”

"Nereden belli?" diyor tombiş.

“Eğer hemen ölmüş olsa siz buraya gelene kadar soğumuş olurdu. Hem kanama da baya dağılmış. Ölüm sonrası olması zor bunun. Uzun süre kanaması devam etmiş olmalı. Şimdi size arabanın etrafında ve kadının üzerinde DNA aramak kalıyor. Cinayet silahıyla uğraşmayın. Onu yanında getirmiş olmalı. Kadını buraya özellikle çağırmış, plan zaten öldürmekmiş. İlk anda boş bulunmuş olabilir ufak bir boğuşma yaşandığına göre konuşacakları varmış. Şimdi siz toparlanırken, ben bu zeki arkadaşını müsadenezle yanımda götürreceğim,” diyerek tombulun omzuna koydum elimi. Komiserin iznini de koparınca yeni arkadaşım ile kahve içmeye gittik. Uyumak istediği her halinden belli olsa da sabaha kadar bana eşlik etti. Sabah amirinin telefonuna kadar da hiç sızlanmadan sessizliğimi besledi.

“Herkül, kurbanın kocasıyla görüşmeye gideceğiz. Gelecek misin?” dedi telefonun ucundaki komiser. Gelecek misin derken, gel de şu işi hemen hallet benim başımı ağrıtmaya ne olur, demek istediğini varsaydım.

“Kırmayayım seni, bensiz adım atamıyorsun yahu.” Onun cevabını beklemeden kapattım telefonu. Adresi tombişe gönderdi. Yeni arkadaşımın aracında arka koltuğa kurulup yol boyu kestirdim.

Kapıyı açan adamın kederi omuzlarını bükmüştü. Haberi aldığından beri yaş döktüğü belli olan gözleri kızarmış ve önleri gereğinden fazla uzun altın sarısı saçları dağılmış olsa da olağan dışı yakışıklılığı ilk görüşte dikkat çekiyordu. Bizi buyur etmeden döndü arkasını ve kapının direk açıldığı salonda etrafı mendillerle ve cam kırıklarıyla dolu koltukta bedeninin şeklini almış bölgeye bıraktı kendini. Sorulara cevap verecek durumda görünmüyordu. Büyük bir aşkın

enkazı mıydı bu adam? Pek sanmıyorum. Etrafta yumoş yumoş oyuncaklar, evlilik fotoğrafları, ikilinin tatilde çekilmiş (kimseye gösterilmemesi daha münasipken) buzdolabına asılmış fotoğrafları yoktu mesela. Adamın ayağındaki terlik kadın terliğıydi. Girişteki ayakkabıların hiçbirisi de ona ait değildi. Bu adamın acı mabedi haline gelmiş koltuğun dağınıklığı dışındaki alan tertemiz, derli topluydu. Bu ev sanki, sanki yalnız yaşayan bir kadının eviymiş de bu bitap düşmüş adam dün buraya monte edilmiş gibiydi. Komiser, eve girdiğimizden beri adama odaklanmış bir kere bile etrafa bakmamıştı. Bu bitik adam onda bir çeşit acıma ya da korku hissi uyandırmış olmalıydı. Lafa nasıl gireceğini tartıp sonunda bir klişede karar kılmıştı

“Çok üzgün olduğunuzu biliyoruz ama boşanmak üzere olduğunuz karınız dün bir cinayete kurban gitti.” dedi.

Boşanmak üzere olduğu... Hiç şaşırmadım. Aşkın değil , pişmanlığın enkazı... Yoksa suçluluğun mu?

“Bu konuşmayı ne kadar çabuk yaparsak katile o kadar çabuk ulaşacağız. Bu yüzden üzülerek ..”

“Dün kiminle buluşacaktı biliyor musunuz? Hayatında başka bir erkek olabilir mi?”

Komiserin lafını bölmek zorunda kalmıştım. Mıy mıy iki saat laf düzecekti ama adamın her halinden belliydi tek kelimeyi bile umursamadığı. Onu kendine getirmem gerekiyordu. Ve istediğim oldu. Kıp kırmızı olmuş mavi gözlerini iki yandan aniden çekilmişler gibi açtı.

“Ne diyorsun sen beee! Ne diyorsun! Melekti o. Benim...”

“Senin ne?”

Bir süre gözlerimi onunkilere kilitledim. Önce, o da bu hareketime karşılık veriyor dahası bir şeyler söyleyecekmiş gibi bir öne bir arkaya belli belirsiz hareket ediyordu. Sonra

dudaklarını sımsıkı kapattı. Bu değişiklik öyle ani oldu ki az önce kelimelerine eşlik etmek için boşluğa doğru harekete geçmiş olan hava o anda dudaklarının arkasında sıkışıp kaldı. Bir erkeğe göre fazlaca güzel olan o yüzün bir maymunu andıran yeni görüntüsüne bakmak beni bir anlığına hayvani doğamızı düşünmeye itti. Üzgün haldeki bu hayvan yırtıcıydı. Bütün tehlikelere açık, en ufak bir darbede hayatını kaybedecek kadar kırılgan olduğu şu duygu durumu aynı zamanda onu yırtıcı da yapıyordu. Aynı anda hem bir kuzu hem bir aslandı şimdi. Kafasını sevmemizi istiyor ama bir adım yaklaşsak pençelerini geçirecek etimize. Öyle kararsız ve öyle suçlu görünüyor ki. İkilemleriyle boğuşan adamın imdadına bizim amir koştu tabii. Elini omzuna koyup adamı ağlama krizine sokarak duygularından oluşturduğum kafesi yerle bir etti. şimdi artık bu sorgulama bir yere varmayacak. O sadece bir kuzu ve saklaması gereken sırlar var. Muhtemelen biz çıkana kadar ağlayıp sızlanmaya devam edecek. Büyük bir iş başarmış olduğunu düşünen ve muhtemelen adamın birazdan çözölüp ona her şeyi anlatacağı ümidi ile hala sırt sıvazlamakta olan amire haber verme ihtiyacı hissetmeden evden çıktım.

Sorgulama için komiserle beraber eve girerken, ben çıkana kadar kestirmesini, bütün gece uykusuz kaldığı için bugün zorlanacağını söyleyerek arabada bıraktığım şişko memur sözü dinlememiş (ya da dinleyememiş) evin etrafını kolaçan ederek beni beklemişti. Heyecanı mı onu uyutmamıştı acaba? Komiserim bana şans verdiğinde ben de böyle günlerce uykusuz kalmıştım. Bir ailem olduğunu daha o ilk anlardan hissetmeye başlamıştım. Bu memur da öyle düşünüyor olmasın? Aman ha!

“Tombiş bu iş bitene kadar yanımdasın, hem sonra ben gittiğimde bu dosyada öğrendiklerin hep işine yarayacak. Memnun musun halinden?”

“Tabii efendim. Çok memnunum, siz gidene kadar emrinizdeyim.”
Bir oh çektim.

Ben gidene kadardı. Çünkü ben hep giderim.

“Amirim kadının iş yerine mi gidiyoruz?”

“...” Adnan Yılmaz, hep yolcudur. Çünkü benim evim yandı. Küllerini de bir hırsız çaldı.

“Amirim!”

“...” Ben Herkül Adnan’ım. Kimse evimin küllerini benden alamaz!

“Adnan amirim?”

“Amirin değilim ulan! “

“Peki efendim!”

“Efendim de kölemmişsin gibi hissettiriyor.”

“Peki Herkül.”

Kurban kadının iş yerine kadar süren kısa yolculuğumuz boyunca bir daha konuşmadık. Ben intikamımı alacağım kişiyi düşünüyordum. Şişkonun yüzündeki mutlu ifadeye bakılırsa o da benimle yaşadığı bu maceranın tadını çıkarıyordu.

Küçücük bir atölyeydi kurbanın çalıştığı yer. Harika manzarası olan deniz yolunun apartmanlara bağlandığı küçük bir sokaktaydı. Daha sokağa döner dönmez tahtadan yapılmış bir tabelayla karşılaşıyorsunuz: Umut Atölyesi. Bizim tombik kıpırdanıyor balonlu, çiçekli tabelayı görünce. Atölyenin yolu, renk renk mantarlar ve değişik renkli ağaçlar (bunlardan bazıları boyanmış olmalıydı ama öyle ustaca yapılmıştı ki gerçek mi boya mı ayırt edemezsiniz) ile doluydu. Bazı ağaçların dallarında gezinen hayvanlar olabilirdi. Tam emin olamıyordum çünkü sesleri duyuyor gibi olsanız da onlardan birini göremiyordunuz. Nihayet yol boyu takip ettiğimiz tahta tabelalardan epey büyük görkemli bir tabela yolun sonuna geldiğimizi işaret ediyordu. Tabelanın gösterdiği tarafa döndüğümüzde sokağın da sonuna gelmiş olduk. Burada, mağara girişini andıran, sarmaşıklarla kaplı, küçücük bir kapı çıktı

karşıımıza.

“İster misin bir tavşan gelip bize küçülme iksiri versin? “

“Hay yaşa Herkül, ben de diyorum nasıl geçeceğiz bu kapıdan?”

Bizimki gerçekten bir iksir bekliyor gibi zıpladı yerinde, bir de gözlerinin içi parlıyor keratanın gören sanacak ki Alis’in Harikalar diyarını bulduk.

“Büyülenmesene oğlum hemen. Bir etrafına bak bakalım. Senin gibiler şaşırırsın diye yapmışlar bu kapıyı. Şu ağacın arkasında olmalı gerçeği.”

Biraz ilerledik ve ağacın arkasına geçtik. Karşıımızda yol boyu gördüğümüz tabelaların ve sonunda ulaştığımız bahçenin büyülü havasının çok aksi bir manzara vardı. Ağacın arkasına geçer geçmez geleceğe düşmüş olabilir miydik? Cam fanusu andıran bir ev ve içerde birbirinden garip şekilli heykeller... modern sanat kokusu buram buram kaplamıştı etrafı. Dışardan gördüğüm heykeller ve resimlerin içinde Selim Turan’ın yağlı boyalarını andıran birkaç resim dışında ilgimi çekecek bir şey göremedim. Birkaç dakika kapının dışından izlediğimiz sanat evinin içinden modern Alice bize el sallıyordu şimdi. Elleri kil olmuş, sarı uzun saçlı, alman köylülerinin elbiselerini andıran tuhaf bir kıyafet giymiş güzel bir kadın... Önünde duran, üzerinde çalışmakta olduğu (büyük bir göz olabileceğini tahmin ettiğim) heykelden ayrılamadığını işaret ediyordu bize. İçeri girip kadına yaklaştıktan sonra kendimi tanıttım.

“Merhaba Hanımefendi, ben Adnan Yılmaz, özel dedektifim.”
Elimi uzatmadım tabii.

Sıcacık gülümseyişinden, olaydan habersiz olabileceğini düşündüm. Ama bizim tombiş karakolla konuşmuş ve kadının haberdar olduğunu öğrenmişti. Hatta kendisine bugün sorguya gelineceği de bildirilmişti.

“Neden burada olduğumu biliyor musunuz?”

“Aslında bilmiyorum Adnan Bey. Yani şöyle demek daha uygun, neden geldiğinizi tahmin ediyorum ama sizin gelmenizi beklemiyordum. Gazetelerden okuduğumuz Herkül Adnan... Benim sevgili arkadaşımın korkunç cinayetinin çözümü zor gibi görünüyor olmalı.”

“Galiba gazeteler biraz abartıyor insanları. Ben çözölemeyen davalara bakmıyorum sadece. Rastladığım ve ilgimi çeken her davaya bakarım. Yani yolumun üstündeydi demek daha uygun.”

Bir süre gözlerinin içine baktım. Göz bebeklerinde bir titreme hafif bir büyüme gördüm. Kadınlar genelde benden etkilenir. İçinde bulunduğu koşullar kötüyse bir kadın zaten etkilenmeye meyilli olur. O yüzden çok rastladım bu göz bebeği büyümelerine. Ama amirim hep fazla kibir ve fazla tevazu, olayı çözmemizin en büyük engelleridir derdi. O yüzden şimdilik kadının sadece heyecanlandığını biliyoruz. Bu heyecan ya bana duyduğu ilgiden ya da korktuğu bir şeyden. Eğer ikincisi ise onu mutlaka ortaya çıkaracağımı biliyordum zaten. Ben konuşurken o kalkıp ellerini sildi. Yıkamadığından hala biraz killiydi ama gelip ayrı ayrı el sıkıştı bizimle.

“Beni takip edin de üst kata çıkalım. Galiba ayrıntılı bilmek isteyeceğiniz durumlar olacak. Ben de bir kahve içmek istiyorum, orada ısıtıcı var.”

Önünden geçtiğimiz heykellere dikkatle bakan tombişe döndü ve heykelleri kısa kısa tarif ederek üst kata kadar bize rehberlik etti. Ben onları bir adım geriden izliyordum. Kadının hareketleri oldukça doğal ve narindi.

İki kafalı dev bir ejderin gözlerinin içinde iki küçük Buda'nın oturduğu heykelin önünde duraksadılar.

“Bak bunu ben geçen sene Hindistan gezimden sonra yapmıştım. Hindistan'ın, sanki üzeri bir örtüyle örtölmüş gibi genel bir rengi olduğunu biliyor musun? Bu renklerin büyük kısmı yeşil kırmızı, sarı ve tabii turuncu. Alev püskürten bir ejderha gelmiyor mu insanın aklına? Tabii Hindistan'a bakınca her

yerde Buda heykelleri görüyorsun. Bir ejderha ne yana baksa Buda görüyor yani.”

Bizimki kafası karışık; bir heykele bir de kadına bakıyordu. Kadın eliyle boş ver işareti yapıp birkaç adım daha attı. Tombiş bu sefer başka bir garip heykelin yanında durdu. Bu heykelde bir adam gövdesinin alt tarafına göz oyuklarından ve ağzından saçlar çıkan bir kafa dikilmiş üst tarafına da bacaklar çivilenmişti ve tepedeki ayakların üzerinde iki küçük göz vardı. Adamın gövdesinin üzerine de çok zor belli olan bir tanrıça resmi yapılmıştı.

“Ah o mu, onu arkadaşım yapmıştı? Yunan mitolojisine meraklıydı. Bu heykelin de Afrodite’e saygısızlık etmiş bir insanın cezası olduğunu söylemişti. Akla gelmez bir ceza bence.”

Bu kez anlamıştı bizimki. Hak verdi kadına. Bir arkadakinini anlatmaya başladı kadın.

“Bak bu Yin Yen görüyor musun? Biraz yan bakarsan tam oluyor. Bunu da bir haber izledikten sonra yapmıştım. Bir adam trafikte kavga ettiği kişiyi öldürüp hapse giriyor. Hapiste de koğuş arkadaşını öldürüyor. Kimse onunla aynı koğuşta kalmak istemiyor uzun zaman. Ama sonra bir gün bir adam onunla kalmayı kabul ediyor. Ona her gece kitap okuyor. Türlü tehditlere kulak asmıyor. Her gün yeniden okuyor. Sonunda arkadaş oluyorlar. Yani bir nevi terapi işte. Her insan biraz kötü, biraz da iyidir. Doğru açıdan bakarsın gibi yani.”

Kafaları biraz eğip biraz da hayal gücü eklersek Yin Yen görünür gibi oluyordu. Bu şeklin üstüne oturtulmuş tanrıya bakarak sordum.

“Tepesindeki اساسız Poseidon da yargıcı mı temsil ediyor?”

“Ah o mu? Çok zekice...”

Kesik bir gülüşle bitiriyor sözünü. Bizim memur bu kadının

etkisi altına mı girdi ne? Ya da sanatın etkisi altında mı acaba? Tam merdivenlerin önünde bir ilginç heykel daha var. Onu da açıklıyor hemen.

“Şu arkadaki Ares yok mu, onu arkadaşım geçen yıl yapmıştı. Ares’i görünce bende hemen bir ışık yandı. Bu merdivenin altına samuray tipi hayvan savaşçılar yaptım. Bakın! Azıcık eğilip bakın bakalım ne göreceksiniz? Hah orada da küçük versiyonları var, merdiveni alttan ve üstten kuşatmış hayvan samuraylar.”

“Arkadaşınızın yunan mitolojisine ilgisi varmış, sizin de doğru kültürüne sanırım, doğru mu?”

“Aynen öyle. Şimdi sizinle konuşan o olsaydı eminim bıyıklı bir Herkül heykeli yapardı. Ne garip değil mi? Bunca yıl tanrıların heykellerini yap sonra ölümünü Herkül araştırırsın. “

“Hayatın ilginç bir espri anlayışı var,” dedim.

Bir kere daha o gülmekle gülmemek arasındaki kahkahası duyuldu. Rahat olmaya mı çalışıyor yoksa gerçekten böyle vurdumduymaz biri mi ayırt etmek benim için bile zordu. Bu sabah en yakın arkadaşı ve iş ortağı olan kadının ölüm haberini almış biri için oldukça hissizdi. Şoka girmiş olsaydı polisi değil de beni karşısında görüşüyle ilgili şaşkınlığı ve bu şaşkınlığı gizlemek için yaptığı hamleyi açıklamak güç olurdu. Sonunda kendisine ve bana kahve yaptı, tomış bir şey içmek istememiş kapının ağzında ayakta durmayı tercih etmişti.

“Sorguya başlayabilirsiniz. Herhalde önce neden böyle rahat olduğumu soracaksınızdır.”

Bana bir gol atmış olduğunu düşündü ve cevabımı dinlemek için hafifçe arkasına yaslanırken yüzünden bir gülümsemenin geçtiğini bile gördüm.

“Bu bir sorgu değil. Sadece fikirlerinizi öğrenmek ve biraz da bilgi almak istiyorum o kadar. Ama sorum tahmin ettiğiniz gibi

sakinliğinizle ilgili olmayacaktı. Bu sakinliğin sebebini size sormayıp kendim bulmayı tercih ederim.”

Şimdi arkaya yaslanma sırası bendeydi.

“Büyük ihtimalle hayatınızda arka arkaya kayıplar yaşadığınızı ve bu trajik olayların sizi bir şekilde duygularınızı maskeleye yönlendirdiğini söyleyeceksiniz. Bunu için argümanlarınız da vardır elbette. Ama ben yine de, ne yaşamış olursanız olun, bu sakinliğin altındaki sebebi kendim bulmak isterim.”

Bu sefer göstere göstere gülümsedi.

“Gazeteler az bile yazıyormuş Herkül Bey. Siz oldukça iyisiniz. Zihin okuma yeteneğiniz mi var yoksa?”

Artık Adnan Bey değil de Herkül Bey olmam iyiydi. Cesur tavrını zedeleyecek bir üst kimliğe ihtiyacım olacağa benziyordu çünkü.

“Keşke! Ama maalesef yok. Biraz tecrübe ve biraz da gözlem sadece. Şimdi size arkadaşınızı ve özellikle onun ilişkisini sormak istiyorum.”

Birden şaşırdı. Duygusunu gizlemeye fırsatı bile olmadı. Fazlasıyla şaşırmıştı. Bunu beklemiyordum.

“Ne ilişkisi? İlişkisi mi varmış?” Kısık, kesik garip bir kahkaha attı. “Biliyordum işte. Vardı bir şeyler demek. O zaman neden? Kimmiş peki?”

“Siz galiba yanlış anladınız. Kocasıyla olan ilişkisini sormuştum.”

Kadının gülüşü yüzünde dondu. Kendini aptal gibi hissettiği belli oluyordu. Daha dik oturup yüzüne donuk bir ifade takındıktan sonra, “Ah! Siz öyle şey yaptınız...” dedi. “Ben bir anda başka anladım da. Yani çok isterdim bir ilişkisi olsun. Kocasıyla ayrılacaklardı. Adam onu zerre kadar sevmiyor hatta

ondan öğreniyordu. Kendine yeni bir aşk bulmuş olması ne güzel olurdu diye düşününce birden...”

“Kocas1 öyle perişandı ki tek kelime edemedi. Aralarındaki sorun neydi sizce, aşık bir adamın üzüntüsünü gördük onda.”

“Perişan olabilir, kendini suçlu hissediyordur ama bir gasp bu sonuçta değil mi? Neden suçlu olsun ki? Bir süre sonra toparlar kendini. Aslında ailesi onu yalnız bırakmasa iyiydi ama arkadaşımın ailesi kocasının ailesini pek sevmez, o yüzden belki gelmelerine izin vermemiştir. Zaten o artık aynı evde bile kalmıyordu. Şimdi mecburen evine de gitmiştir. Ne kadar da olsa bir geçmişleri var.”

Kahvesi bitmişti. Hemen bir tane daha yaptı. Biraz daha üzgün, biraz daha olayın farkında görünüyordu artık.

“Geçen yıl ilişkileri aniden bozuldu. Aslında aniden değil. Kocas1 zaten hiç çok seven biri olmamıştı. Her zaman biraz soğuk bir yapısı olmuştu. Arkadaşım ona çok bağlıydı, tapardı neredeyse. Bu durum da adamı sıktı. Boğuldu adam. Sonra tavrını değiştirmeye uğraştı arkadaşım ama artık bitmiş bir şey asla eski halini almaz.”

“Belki eski halini almaz ama daha güzel olabilir eskisinden,” dedim.

“Bunu sizden hiç beklemezdim doğrusu. Bu bir genel geçerdir. Kırılan vazoyu yapıştırırsın ama artık eskisi gibi değildir.”

“Evet eskisi gibi değildir ama daha görkemlidir, daha çok yaşanmışlığı vardır. Bazıları pürüzlü sever vazosunu. Ancak o pürüzler vazonun değerini, onu birleştirmek için harcadığı emeği hatırlamasını sağlar. Belki bu ilişkide de öyle olmuştu.”

“Sanmam. Bu kez yanılıyorsunuz. Arkadaşım üzgün ve yalnızdı. Çaresiz ve bunalımda bir kadındı. Ağır depresyonda olduğunu da biliyorum. Defalarca doktora gitmesini istedim ama gitmedi.”

“Bana dünü anlatır mısınız?”

“Birlikte bütün gün burada çalıştık. Ben öğlen yemeğine yalnız çıktım, o çalışmayı sürdürdü. Öğlen yemeğinden döndüğümde erken çıkacağını, bir işi olduğunu söyledi. Ne olduğunu sormadım. Keşke sorsaydım.”

“Sonra bir daha haberleştiniz mi?”

“Evet, beni aradı. Dışarıda olduğunu, belki o gece dışarda kalacağını ve yarın işe de gelemeyebileceğini söyledi.”

“Son aradığı kişi eşiymiş. Bununla ilgili ne düşünürsünüz? Belki adam evdeydi ve ona da gelemeyeceğini söylemek için aradı, belki de zaten kocasıyla buluşacaktı.’

“Bu ne garip ima böyle! Kocası mı öldürdü yani? Çok saçma. Karıncayı bile incitemez o. Gasp dediniz az önce.”

“Ben değil siz gasp dediniz. Asla gasp olmadığını düşünüyoruz. Planlanmış bir cinayetti.”

Birkaç gereksiz sorudan sonra alt kata indik ve uzay çağı cam evinden Alis’in bahçesine çıktık.

“Bu olayı umarım çözersiniz.”

“Hiç şüphemiz olmasın,” dedikten sonra birkaç adım daha yaklaştım ona ve “Emin olun, katil harakiri yapmaya fırsat bulamadan onu kısıkrak yakalayacağım. Son saatlerini iyi değerlendirmeli. Akıllıca...” dedim. Yüzü kireç gibi oldu. Öfkeden burnu şişip şişip indi.

“Ah elinizi çabuk tutun o zaman Herkül. Çünkü ninjalar hızlıdır,” dedi ve terbiyesiz olduğuma dair bir şeyler geveleyerek camdan şatosuna girdi. Hızlı adımlarla arabaya yürürken tombişin soran bakışlarını fark ettim.

“Şey... Ya ben hiç bir halt anlamadım desem. Ne oldu da kadını öyle bir tehdit gibi... Yani sanki suçluymuş gibi... Neden?’

“Çünkü katil o. Adamla da ilişkisi var. Ve cinayet silahını da bulduk. Hemen ekipleri buraya yönlendir. Ona bir hamle şansı bırakalım. Polisler gelene kadar vakti var.”

Şaşkınlıktan arabaya kadar konuşamamış olan yeni arkadaşımın dili bir müddet sonra çözüldü.

“Nereye gideceğiz?”

“Şu amirini ara ve adamı hemen tutuklamasını söyle.”

“Peki efendim.”

Hay senin efendine derdim de neyse çocuk heyecanlanmış dedim es geçtim.

Yaklaşık dört saat geçmişti. Koca söylediğim gibi tutuklanıp bir saat boyunca karısını öldürmekle suçlanmış ardından kendisine bir telefon hakkı verilmişti. O da avukatını arayacağını söyledikten sonra, tahmin ettiğim gibi kadının arkadaşı olan heykeltıraşı aramıştı. Bir saat sonra da arkadaş karakolda belirmişti. Yine benim talimatımla kendisi boş bir odada bekletildi. Bu sırada atölyede yapılan araştırmamanın sonuçlarını bekledim ama belli ki yetişmeyecekti. Bu yüzden biraz dinlenip zanlılara da düşünecek yeteri kadar zaman verdikten sonra karakola gittik. Önce adamın bulunduğu odaya girdim. Adam beni görür görmez hafiften ayaklandı. Kuzu da değildi kurt ta. Belki bir samurdu. Beynini tam kapasite çalıştırsa da şaşkınlığı geçmeyen bir hayvan.

“Bakın Adnan Bey, siz tanınmış birisiniz, yardım edin bana. Ben karımın saçının teline zarar vermem. Bırakın karımı ben karıncayı..”

“Evet evet karıncayı incitmezsiniz biliyorum, sevgiliniz söyledi bugün.”

“Ne?”

Yüzüme bakmıyordu. Arkamda biri var gibi, bakışları tam

řakađımı sıyırıp boşluđa kitlenmiřti. Ah řu filimler... Camın arkasında sevgilisinin olduđunu mu dűřündű acaba?

“Orada olsa olsa komiser vardır. Siz şimdi içinde bulunduğunuz duruma odaklanın. Karısından tiksinen bir adam. Sevgilisiyle kaçmak istiyor. Sevgilisi dűnyayı gezmeyi seviyor. Birlikte dűnya turuna mı çıkacaklar? Ama karısı bacaklarına yapışmış. Adamın peşini bırakmıyor. Peki adam ne yapıyor. Bir gece kadına romantik bir yemek teklif etmiş olabilir mi?”

“Asla! Yani asla ondan tiksinmedim. Yemek falan da yok. Yapışma yok.”

0 sırada kapı açıldı. şu kaslı polis kafası önde, elinde evraklar içeri girdi. Kulağıma eğilip olay yeri raporları ve telefon dökümleri diyerek evrakları bana verip odadan ıktı.

Hafifçe göz gezdirdim olay yerine. Ardından da son aramaya baktım.

“Bak, en son aranan da senmişsin. Ne dedi? Geldim ben seni bekliyorum mu dedi?”

“Amadım telefonu.”

“Hadi ya? Burada açtığın görünüyor. Hem de otuz saniye. Bu randevuya geldiğini söylemesi için yeterince uzun.”

“Bakın telefon bende değildi. Yani bendeydi ama bilmiyorum. Önce kayıptı sonra yatağın altındaydı.”

“Sevgilinizin evinde mi?”

“Bir oteldeydik.”

Ağlamaya başladı. Biraz müsade ettim mecburen.

“Dűřünsenize o can çekişirken ben keyfime bakıyordum. İnanın son kezdi. Defalarca son kez olmuştu. Off!.. Bilmiyorum nasıl bir hayvanım ben.”

“Yapışan karınız değildi. Onun en yakın arkadaşıyla birlikte oldunuz. Bu adice tavrı, bu aşağılık durum giderek sizi zehirledi. Karınızdan uzak durdunuz ama ondan vazgeçemediniz. Seviyor muydunuz onu?”

“Çok, çok seviyordum. Şimdi söyleyince inandırıcı değil belki ama benim sevmem böyleydi işte. Sevmeyi bilmiyorum belki. Soğuk, hissiz bir görüntüm vardır hep, onu çok sevmediğimi düşünüyor olmalıydı.”

Biraz daha ağladı.

“Ama seviyordum. Nasıl yaptım bu kötülüğü ona bilmiyorum. Sonra kurtulamadım. Tehdit ediyordu o kadın beni. Buluşuyorduk. Sonra tekrar... Bilmiyorum, çok yalnız hissediyordum. Bir sırrı paylaşıyorduk. Ona da üzüliyordum. Annesi babası küçükken ölmüşler, karımdan başka arkadaşı da yok. Bilmiyorum.”

“Sizce karınız biliyor muydu? Neden boşanmak istiyordu?”

Burnunu silip iç çekmekten sorulara odaklanamıyordu. Biraz daha bekleyip tekrar başladım.

“Siz boşanmak istemiyordunuz, o istiyordu. Çünkü evinizi ona bırakmıştınız ve hiç de peşinize düşmüş bir kadının evine benzemiyordu. Bütün fotoğraflarınızı kaldırmıştı mesela.”

“Her şeyi baştan anlatacağım size. Bu ilişki başladığında karımdan çok utanıyordum ama bu utancımı bile anlayamayacak kadar aptaldım. Mahcup olmak yerine suçu ona atmaya, ona kızgın olmaya çalışıyordum. İlk başlarda hep alttan aldı, ne dersem yapıyor beni memnun etmeye çalışıyordu. Bu tavrı iyice ezdi beni. Bilerek yaptığı hissine kapıldım. Sonunda evden ayrılıp bir otele yerleştim. Bu hareketimden sonra o birden değişti. Bu kadar istenmediğini ve benim onu hiç sevmediğimi geç anladığını söyledi. Benden tamamen uzaklaştı. Boşanma davası açtı. Ailelerimizi arayıp tek tek ikna etti. Bu sefer onu tamamen kaybedeceğimi anlayıp ben onun peşine düştüm ama

ilişkim yakama yapışmıştı. Yani ne yana gitsem olmuyordu. Ama bir süre sonra o güzel yüreğiyle beni affetti. Düşünsenize tam olarak ne yaptığımı ben bile anlamıyorken o beni anladı ve yumuşadı. Eve gelir gider olmuştum. Yavaş yavaş dzeltiyorduk. O gece de dışarda yemek yeriz demiştim ona. Ama oğlen baş belam aradı. İlla gel dedi. En azından oğle arası bir görüşelim dedi. Dışarda grşebileceğimizi söyledim. Oğle yemek yedik ve son bir veda gecesi için sözleştik. Akşam buluşup otele gittik. Ve karım o otele yakın bir yerde öldürülmüş. Belki oğrenmişti. Bana geliyordu. Yüzüme vurmaya. Ama gelemeydi.”

Tekrar ağlamaya başladı adam. Bu kez onunla ilk karşılaştığımızda amirin takındığı babacan tavrı takınmak bana düşmüştü. Elimi omzuna koydum. Bir süre bekleyip çıktım odadan.

Atölyenin araştırılmaya devam ettiğini söylediler. Tombişe, kurbanın kocasıyla birlikte şimdi yapacağım sorguyu izlemesini ve konu cinayet silahına gelince odaya girip atölye meselesini tekrar etmesini söyleyerek kadının saatlerdir beklediğı odaya girdim. Beni görünce sızlanacak, saatlerdir neden beklediğini sorup bağırıp çağıracak biri değildi, öyle de yapmadı zaten. Sadece gülümsedi.

“Herkül! Zeus’un oğlu!” fazla bağırarak söylemişti.

Zeus. Komiserim bulutları çok severdi..

“Evet buradayım. Size, erkek arkadaşınızın biraz sonra karısını öldürmekten tutuklanacağını bildirmeye geldim.”

“Aa! Öyle mi?” ses tonu alaycıydı. “yleyse beni de tutuklayacaksınız, hatta belki birlikte olduğumuz otelin personelini de tutuklarsınız. Çünkü hepimiz şahidiz ki, o saatte benimle odadaydı.”

“şimdi bir polisiye dizide olsak size size saati söylemedim ki demem gerekirdi.” Bu kez alay eden bendim. “şahitliğiniz

geçersiz olacak. Gittiğiniz otelden bir şekilde kameraya yakalanmadan çıkma yolu olmalı. Zaten bunu hesaplayıp özellikle orada buluştunuz.”

“Ne yani beni uyutup kaçtı ve karısını öldürdü sonra yanıma geldi öyle mi?”

“Hayır... Siz onu uyutup kaçtınız ve karısını öldürdünüz.”

Kısacık bir sessizlik oldu.

“Peki nasıl oldu bu?”

“Öğlen buluştuğunuzda kadına otele yakın bir yerde randevu verdiniz. Tabii adamın tuvalete gitmesini bekleyip onun telefonunu kullandınız bu iş için. Sonra akşam adamla otelde buluştunuz, onu uyuttuktan sonra da telefonu yanınıza alıp çıktınız. O sırada kadın kocasını aradı. Olaydan daha fazla zevk alabilmek için her şeyi bilsin istiyordunuz belki. Telefonu açıp ona kocasıyla yattığınızı söylediniz. Telefonu kapattı. Yüzleşmek istiyordu. Orada sizi bekledi. Akıllı bir kadındı. Bir arabanın yanına telefonunu koydu, büyük ihtimal kamerasını da açık bıraktı. Mahkemede aldatıldığını belgeleyebilmek niyetindeydi aklınca. Sizin sadece konuşacağınızı sanıyordu. Siz geldiniz, biraz ağız dalaşı yaptınız mı? Pek sanmıyorum, niyetiniz belliydi zaten. Ama onun kıvranışını da görmek istediniz. O konuştu, siz dinlediniz değil mi? Bu da kadıncağızı çileden çıkardı. Adamı mahvedeceğini ve sizi kaydettiğini söyleyerek arabaya doğru gitmiş olmalı. Kafasını kapıya dayadınız. Ondan daha iri ve daha güçlüydünüz, üstelik sizden böyle bir hamle beklemiyordu asla. Sizden hiçbir kötülük beklemeyen bir kadın. Kocasıyla yatmanız bile bunu değiştirmemiş olacak ki, ona saldıracağınızı düşünmeden size arkasını döndü. Boğazını sıkıtiğinizde biraz çırpınmıştır. Birini boğarak öldürmek zordur, bir Ninja için bile değil mi? Çantası yere düşüp de içindekiler etrafa saçılınca dikkatiniz dağılmış olmalı. O arada kaçmaya çalıştı ama onu yakalayıp kafasına sivri bir

şeyle defalarca vurdunuz. Sonra telefonu ve cinayet aletini alıp uzaklaştınız. Onun kocasının yanına girip uyudunuz.”

“Öyle mi? Cinayet silahını ne yaptım acaba? Onu bulmadan bu anlattıklarınız hayal gücünüzün zenginliğinden başka bir şey değil çünkü.” Tombiş içeri girdi.

“Efendim atölyede arama yapılıyor, henüz bir gelişme yok. “

Kadından gözlerimi ayırmadan, “Yin Yen’ in üzerindeki اساسız Posedion’a baksınlar,” dedim.

“Size bıraktığım sürede heykelin üzerine bir kat kireç geçmediyseniz, kanlar ortaya çıkacak. Üstelik o heykeli siz değil arkadaşınız yapmıştı. Onun çantasında da heykelin izleri olacak değil mi?”

Kadın birden sandalyesinden atılıp yakama yapıştı.

“Seni şerefsiz adi herif!” diye bağıırıyordu.

Şişko bize doğru geldi ama elimle durmasını işaret ettim. Adamı getirmesini söyledim. Adam içeri girdiğinde hem ağlıyor hem gözlerini kadından ayıramıyordu.

“Uyuyakaldım. Bir süre sonra uyandım. Banyoda ses vardı. Telefona bakındım yoktu. Sonra uyumuşum tekrar, uyandığımda yanımdaydı bu. Karımı öldürmüş ve gelmiş bana sarılıp uyumuştı bu yaratık!”

“Karınız mitolojik kahramanlara hayrandı. Sizi Poseidon gibi görüyordu. Soğuk, bazen durgun, bazen dalgalı ama hep babacan. Hep özlenen, arzulanan biri. Sizin için o küçük heykeli yapmıştı. Ve ne yazık ki o heykelle öldürüldü.”

Adam aniden sevgilisine saldırmaya kalkınca kadın ilk defa insani bir tepki verip ağlamaya başladı. O sırada benim tombik adamı kavrayıp dışarı çekti. Ben de sakince kadının kendine gelmesini bekledim. Sonra ben sormadan anlatmaya başladı.

“Tanıştıkları ilk günden beri bir tanrıyı tarif ediyordu sanki. Her an ondan bahsediyor, her planı ona göre yapıyor, sevgilisinden başka bir şey düşünmüyordu. En yakın arkadaşımdı. Ama sadece o kadar değildi benim için. Biz daha çok kardeş gibiydik. Ailem yoktu ve tüm vaktimi onunla geçiriyordum. İlk önceleri ona kızıyor, bu yeni adamı fazla büyüttüğünü düşünüyordum ama bir gün ikisi birlikte atölyeye geldiklerinde... Her şey değişti. O büyüye ben de kapıldım. Her an nasıl olup da bu aşka düştüğümü anlamaya çalışarak kendimi avutmak için uzaklara kaçıyordum. Hele evlenecekleri zaman nasıl çılgına döndüğümü anlatamam. Yıllar sonra bir fırsatım oldu. O da beni fark etti ve birlikte olduk. Ama sonra bir suç, bir günahmışım gibi davrandı. Karısını sevmiyordu ama ona minnet borcu hissediyordu galiba. Zamanla araları kötüye gitti. Ben, birlikte bir geleceğimiz olacağını hayal etmeye başlamıştım ki, yeniden düzeldiler. Benimle görüşmeyi kesmek istiyordu. Ama her buluştuğumuzda beni ilk günkü gibi seviyordu. Sonunda bu planı kurmak zorunda kaldım. Aslında yanımda bir bıçak vardı ama boğuşurken o heykel düşünce hemen kime yapılmış olduğunu anladım. Bizim Poseidonumuz’a yapmıştı o heykeli. Ve bununla ölmek onun için bir gurur olur diye düşündüm. Sonra yanıma alıp temizledim heykeli. Siz beni tehdit edip gittikten sonra onu kapatmak, saklamak ya da üzerine kireç sürmek aklıma bile gelmedi. Ama onun benim heykelime ait olmadığını nereden anladınız?”

“İkinizin de bariz bir eğilimi vardı ve Poseidon seninkine uymuyordu. Heykelleri uzun uzun anlatıyor, hepsine bir anlam koyuyordun ama اساسız tanrının orada ne işi olduğunu anlatacak bir hikayen yoktu. Kırık asa ucu kurbanın yarasına uygundu ve tabii senin yüksek egon silahı sergilemen için seni zorlamıştı.”

Sorgular bitip itiraflar alındıktan sonra kafeteryanın önünden geçerken kocayı gördüm. Bir masaya oturmuş kendi ayaklarını izliyordu. Önüne çay koymuşlardı. Belli ki soğudukça yeniliyorlardı da ama o dokunmuyordu içeceğe. Kulağında bir

ses duydum o an. O hırsızın sesini. Evimi yıkan, yakan ve küllerimi çalan kadının sesini duydum sanki.

“Adnan, içsene çayını... Haydi iç de komiseri bekletmeyelim.”

“Sen gitsene güzelim önden, ben size katılırım hemen.”

“Hayır hayatım, bugünün bir dakikasını bile kaçırmayı istemiyorum. Her anını hatırlamalısın.”

Hatırlamalıydım... Planlamıştı. Kendi ellerimle onu götürmüştüm komiserime. O gün son kez araba kullandığım o lanetli günde, komiserimin sonuna gitmek için gaza bastığım aklıma bile gelmemişti. Her bir hareketim, her gaza basışım, o eve yaklaştığım her saniye kendi cehennemimi dünyaya indirdiğimi fark edememiştim. En kötüsü bu muydu? Aptallığım mı? Uğursuzluğum mu? Aldanmış olmam mı? Hayır en kötüsü komiserimin son bakışıydı.

CEYDA KIREMITÇİ VASILIEV. Detektif proza